

## Arrest

nr. 94 543 van 3 januari 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RONSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Kindia afkomstig te zijn. U verbleef sedert 2001 in de quartier Lambanye in de commune de Ratoma. U bent sedert 1996 gehuwd met B.D. (...). U heeft vijf kinderen, waaronder één dochter, R. (...), die vijf jaar is. U heeft middelbare school gevolgd, maar deze niet voltooid. U volgde een opleiding tot secretaresse en u heeft stage gelopen op een kabinet van advocaten in Conakry. U bent lid van de partij van Cellou Dalein Diallo, de UFDG (Union des Forces Démocratiques de Guinée) sedert 18 mei 2009. Uw echtgenoot, die*

voorheen lid was van de partij van Bah Ousmane, de UNR, stond in november 2007 aan de wieg van de oprichting van de UFDG. Hij was lid van het bureau exécutif en werd tevens in 2009 benoemd tot onderdirecteur van de kiescampagne in Telemilé, van waar hij afkomstig was. U bent sedert januari 2010 voorzitter van de vrouwen uit Telemilé die in Conakry wonen. Op 5 maart 2011 vielen vijf militairen 's nachts jullie woning binnen. U en uw echtgenoot werden geslagen. U hoorde dat ze zeiden dat uw echtgenoot een slechte rol had gespeeld tijdens de verkiezingen in Telemilé, waar Alpha Condé had verloren. Ze zouden alle peul in het land vermoorden. Ze lieten jullie achter. Na de aanval bracht uw echtgenoot Cellou Dalein Diallo op de hoogte van hetgeen er was gebeurd. U hoorde dat veel andere partijleden waren aangevallen. Op 19 juli 2011 werd de woning van regerend president Alpha Condé aangevallen. Op 20 juli 2011 werd uw echtgenoot gearresteerd door militairen en beschuldigd van medeplichtigheid aan deze staatsgreep. U was op dat moment op bezoek bij uw moeder in Kindia. U vernam van uw zus op 21 juli 2011 dat uw echtgenoot was gearresteerd, dat zij uw kinderen had meegenomen en dat u in Kindia moest blijven. U belde een goede vriend van uw echtgenoot op, kolonel H.B. (...), die in het militaire kamp in Kindia werkte en u vroeg hem om meer informatie. Hij zou diezelfde dag naar Conakry gaan om uw echtgenoot trachten terug te vinden. Hij bracht uw kinderen naar Kindia en zei u dat hij uw echtgenoot niet had kunnen terugvinden. U verbleef verder bij uw moeder in Kindia. U kreeg twee anonieme dreigtelefoons. Op 26 januari 2012 drongen militairen jullie woning binnen 's nachts. U werd opgepakt en naar het militaire kamp van Kindia gebracht. U werd er naar een huis gebracht, geboeid en verkracht door verschillende soldaten. U raakte buiten bewustzijn. U werd wakker in het ziekenhuis van Kindia, maar u weet niet hoe u daar bent terechtgekomen. U kreeg bezoek van kolonel H.B. (...), die uw situatie had uitgelegd aan dokter S. (...). Op 17 februari 2012 kwamen de militairen u zoeken in het ziekenhuis, maar dokter S. (...) had u naar een andere zaal gebracht zodat u niet werd gevonden. De dokter belde kolonel H.B. (...) op, die u naar een huis in de quartier Gbesia, nabij de luchthaven in Conakry bracht. U verbleef er verder tot kolonel H.B. (...) uw vertrek uit uw land had georganiseerd. Op 17 maart 2012 vertrouwde hij u toe aan een vriend van hem, M.S. (...). Op diezelfde dag reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van M.S. (...), per vliegtuig naar België, alwaar u op 18 maart 2012 aankwam. U vroeg er op 20 maart 2012 asiel aan. U vernam telefonisch van uw zus dat uw moeder op 21 augustus 2012 in Kindia was omgebracht door militairen in haar woning. Uw zus vermoedt dat de dood van uw moeder te maken heeft met uw problemen. Uw kinderen verblijven bij uw zus. De zus van uw echtgenoot is vele keren bij haar langsgeweest, omdat zij uw dochter naar het dorp wil meenemen om haar te laten besnijden en bovendien wil zij dat uw jongste zoon niet meer naar school gaat maar de koran leert.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een ordre de mission van UFDG, dd. 11 september 2010; een krant, Le Populaire, dd. 17 mei 2010, met foto's van de campagne en uw echtgenoot; een krant, L'Universel, dd. 2 augustus 2010, met een interview met uw echtgenoot en tien foto's.

## B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door de militairen omwille van uw peul-afkomst en uw lidmaatschap van de UFDG (gehoorverslag, pp. 14 en 15). Uw echtgenoot, B.D. (...), werd op 20 juli 2011 gearresteerd en opgesloten op een voor u onbekende plaats, omdat hij er van wordt beschuldigd betrokken te zijn bij de aanval op de woning van president Alpha Condé op 19 juli 2011 (gehoorverslag, pp. 10 en 12). U vermoedt ook om deze reden te worden gezocht (gehoorverslag, p. 13). U haalde nog aan van uw zus te hebben vernomen dat uw moeder op 21 augustus 2012 werd omgebracht vermoedelijk omwille van uw problemen (gehoorverslag, pp. 3 en 4). U vreest bovendien dat de zus van uw echtgenoot uw dochter, R. (...), laat besnijden, hetgeen u niet wil (gehoorverslag, pp. 13 en 14).

Vooreerst kan er in het geheel geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenoot, B.D. (...), werd gearresteerd en beschuldigd van betrokkenheid bij de aanval op de woning van Alpha Condé op 19 juli 2011. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er direct na de aanslag op de presidentiële residentie van 19 juli 2011 een onderzoekscommissie werd aangesteld die bestond uit agenten en gendarmes. Deze onderzoekscommissie leidde de eerste onderzoeken. Alle gearresteerde personen werden door deze onderzoekscommissie verhoord. Op basis van dit verhoor werd beslist om de verdachte ofwel vrij te

laten ofwel in staat van beschuldiging te stellen en over te dragen aan de procureur. In het laatste geval werd een bevel tot inbewaringstelling afgeleverd en werd de verdachte naar la Maison Centrale in Conakry overgebracht, hetgeen de enige detentieplaats is voor diegenen die werden verdacht van betrokkenheid bij de aanval van 19 juli 2011 (zie Antwoorddocument Cedoca, dd. 19 maart 2012, 03 – Lieu de détention en Antwoorddocument Cedoca, dd. 19 maart 2012, update 27 maart 2012, 03 – Lieu de détention). Het Commissariaat-generaal beschikt over een vertrouwelijke en volledige lijst van alle 56 personen die aangeklaagd werden wegens vermeende betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële residentie van Alpha Condé op 19 juli 2011 (zie Antwoorddocument Cedoca, dd. 4 september 2012, gui2012-130w). De naam van uw echtgenoot, D.B.(...), is echter niet terug te vinden op deze lijst, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenoot, B.D. (...), werd gearresteerd en beschuldigd van betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële woning op 19 juli 2011. U maakte bijgevolg evenmin aannemelijk om deze reden -vermoedelijk- te worden gezocht door de militairen. Verder is het, gelet op de functie van uw echtgenoot binnen de UFDG, niet aannemelijk dat u tot 17 maart 2012 in Guinée verbleef zonder contact op te nemen met uw partij om meer te weten te komen over het lot van uw echtgenoot. U gaf in dit verband zeer ontwijkende en vage antwoorden. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u de UFDG niet heeft gecontacteerd om meer te weten te komen over uw echtgenoot, antwoordde u dit niet te weten, u zei problemen te hebben gekregen en het land te hebben verlaten (gehoorverslag, p. 13). Wanneer het Commissariaat-generaal de vraag herhaalde zei u het niet te weten (gehoorverslag, p. 13). Vervolgens zei u sinds u Conakry had verlaten en naar Kindia is gegaan, niet meer te zijn teruggekeerd naar uw woning en u zich bij uw terugkeer in Conakry verborgen hield (gehoorverslag, p. 13). Wanneer door het Commissariaat-generaal opnieuw werd opgemerkt dat u toch contact had kunnen opnemen met uw partij om meer te weten te komen over uw echtgenoot, begon u plots over uw schoonzus die uw dochter wil laten besnijden (gehoorverslag, p. 13). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u dan geen contact vanuit België heeft opgenomen met uw partij om meer te weten te komen over uw echtgenoot, zei u dit niet te hebben gedaan en niet te hebben geweten dat er een vertegenwoordiging [van uw partij] in België was (gehoorverslag, p. 13). U zei verder geen contact meer te hebben en u niet goed weet hoe u hen kan bereiken (gehoorverslag, p. 14). Voorgaande uitleg is niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand van uw partij noch in Guinée, noch in België, probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot de situatie van uw echtgenoot. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie (en deze van uw echtgenoot) en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U zei verder geen advocaat in Guinée te hebben gezocht omdat u niet in Conakry was [maar in Kindia]; dat u uw leven riskeerde indien u veel zou bewegen in Guinée en bovendien al het onderzoek reeds was gedaan door kolonel H.B. (...) (gehoorverslag, p. 13), maar deze uitleg is evenmin afdoende om te verantwoorden dat u geen juridische bijstand heeft gezocht voor u en uw echtgenoot, te meer uit uw verklaringen blijkt dat u zelf nog een korte periode op een kabinet van advocaten heeft gewerkt (gehoorverslag, p. 5). Er zijn immers andere mogelijkheden om uw partij of een advocaat te contacteren dan u persoonlijk naar Conakry te begeven om hen te contacteren.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw echtgenoot, B.D. (...), op 20 juli 2011 werd gearresteerd en beschuldigd wegens betrokkenheid bij een aanslag op de presidentiële woning op 19 juli 2011 en u om deze reden eveneens problemen zou kunnen gekregen hebben.

Bovendien kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw engagement voor de UFDG en uw verklaring met B.D. (...), lid van het bureau exécutif en onderdirecteur van de kiescampagne in Telemilé te zijn gehuwd. U stelde lid te zijn van de UFDG sedert 18 mei 2009 (gehoorverslag, p. 5). Uw echtgenoot, was één van de oprichters van de partij (gehoorverslag, p. 9). Hij was niet alleen lid van het bureau exécutif, maar werd tevens in 2009 benoemd tot onderdirecteur van de kiescampagne in Telemilé (gehoorverslag, pp. 6 en 9). U bent zelf sedert januari 2010 voorzitter van de vrouwen uit Telemilé die in Conakry wonen. Er vonden tijdens de kiescampagne wekelijks vergaderingen plaats in uw woning (gehoorverslag, p. 6). In het licht van uw verklaringen over uw (en deze van uw echtgenoot) functie binnen de partij, zou er verwacht worden dat u over een degelijke en accurate kennis over uw partij zou beschikken. Dit bleek merkwaardig genoeg niet het geval te zijn. Zo zei u dat u wel over een lidkaart beschikte in Guinée, maar kon u deze niet beschrijven (gehoorverslag, p. 5). U zei verder dat in uw lokale structuur, waarvan u nota bene de voorzitter was, ongeveer twaalf vrouwen zaten, maar kon u enkel de namen van H.B. (...) en H.H. (...) noemen (gehoorverslag, p. 6). Niettegenstaande u (en uw echtgenoot) campagne hadden gevoerd voor Cellou Dalein Diallo tijdens de presidentiële verkiezingen in 2010, kon u zich niet herinneren welk resultaat Cellou Dalein Diallo had behaald (gehoorverslag, p. 6). U wist zelfs niet wanneer precies in december 2010 deze verkiezingen hadden plaatsgevonden (gehoorverslag, p. 6). Bovendien zei u zelfs in strijd met de realiteit dat deze presidentiële verkiezingen

in december 2010 plaatsvonden. In werkelijkheid vond de eerste ronde van deze verkiezingen plaats op 27 juni 2010 en de tweede ronde op 7 november 2010 (zie Antwoorddocument Cedoca, dd. 11 september 2012, gui2012-136w). Het is in het geheel niet geloofwaardig dat u die actief campagne voerde voor Cellou Dalein Diallo en van wie de echtgenoot nota bene onderdirecteur van de kiescampagne was in Telemilé (gehoorverslag, p. 6), zich de (correcte) datum van de presidentiële verkiezingen niet zou kunnen herinneren, noch het resultaat dat Cellou Dalein Diallo zou hebben behaald tijdens deze verkiezingen. Verder is het bevreemdend dat u de andere verantwoordelijken van uw partij in Telemilé niet zou kennen (gehoorverslag, p. 7) en noch de chef van uw echtgenoot, noch collega's van hem kan vernoemen (gehoorverslag, p. 8). Deze laatste vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen bij uw verklaring dat u zou gehuwd zijn met B.D. (...), de onderdirecteur van de campagne in Telemilé en lid van het bureau exécutif. U legde overigens geen objectieve documenten voor om uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijksband met B.D. (...) te ondersteunen. Bovendien zei u aanvankelijk verkeerdelijk dat het symbool of het logo van de UFDG een paraplu zou zijn (gehoorverslag, p. 7). Slechts na de pauze zette u dit recht en zei u dat het een boom is, maar liet u hierbij de opgaande zon onvermeld (gehoorverslag, p. 8). Nochtans prijkt dit symbool eveneens op de ordre de mission, dd. 11 september 2010 die u zelf heeft overhandigd aan het Commissariaat-generaal. Ook met betrekking tot de oprichting van de partij vergist u zich schromelijk. Zo zei u verkeerdelijk dat de UFDG in november 2007 werd opgericht. In werkelijkheid gebeurde dit veel eerder (zie Antwoorddocument Cedoca, dd. 11 september 2012, gui2012-136w). Nochtans beweerde u dat uw echtgenoot één van de oprichters van de partij is, zodat er zou verwacht worden dat u hieromtrent meer accurate informatie zou kunnen verstrekken.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat u uw engagement voor de UFDG niet aannemelijk heeft gemaakt, noch kan er enig geloof worden gehecht aan uw verklaring met B.D. (...), lid van het bureau exécutif van de UFDG en onderdirecteur van de kiescampagne in Telemilé te zijn gehuwd. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw verklaring omwille van uw lidmaatschap van de UFDG problemen te hebben gekregen.

Ook met betrekking tot uw peul-afkomst kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u vreesde te worden omgebracht door de militairen, zei u (naast het feit dat u lid bent van een politieke partij) dat er racistische problemen zijn (gehoorverslag, p. 14). U zei dat de Malinké aan de macht zijn en er problemen zijn tussen de Peul en de Malinké. Wanneer u werd gevraagd over welke concrete aanwijzingen u beschikte dat de door u aangehaalde problemen in verband staan met uw peul-afkomst, zei u dat u bij aanvallen hoorde dat de mensen van de peul-stam niet van de regering houden en dat ze in het algemeen zeggen dat de mensen van de peul-stam gaan worden vermoord (gehoorverslag, p. 14). U haalde echter, in samenhang met hogervermelde vaststellingen, onvoldoende gegevens of elementen aan waaruit blijkt dat u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen louter omwille van uw peul-afkomst. Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat in de nasleep van de verkiezingen van 2010 het etnisch evenwicht in Guinée enigszins verstoord is geraakt. De verschillende etnische gemeenschappen staan wantrouwig ten opzichte van elkaar. Het beleid van de huidige regering, die nochtans is samengesteld uit vertegenwoordigers van de verschillende etnische groepen, slaagt er voorlopig niet in om deze spanningen in te dammen. Uit verschillende geraadpleegde informatiebronnen blijkt echter geenszins dat personen die tot de peul-etnie behoren vervolging dienen te vrezen op basis van het louter toebehoren tot deze etnie (zie Antwoorddocument Cedoca, opgesteld op 8 november 2010 en geactualiseerd op 13 januari 2012, "Ethnies – Situation actuelle", p. 12).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen in verband met (1) de beschuldigingen in hoofde van uw echtgenoot van betrokkenheid bij de aanslag op de presidentiële woning op 19 juli 2011; (2) uw engagement voor de UFDG en (3) uw peul-afkomst, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw moeder op 21 augustus 2012 zou zijn omgebracht omwille van uw problemen (gehoorverslag, p. 3).

Tot slot kan u evenmin overtuigen met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw vijfjarige dochter, R. (...). U stelde tegen besnijdenis te zijn, gezien u zelf besneden bent en de gevolgen kent (gehoorverslag, p. 14). U zei dat uw schoonzus reeds uw dochter wou besnijden toen u zich in Guinée bevond, maar zij hiertoe geen pogingen heeft ondernomen omdat zij wist dat haar broer tegen was (gehoorverslag, p. 14). In het licht van deze beweringen, en meer bepaald gelet op uw

verklaring dat u reeds in Guinée tegen besnijdenis was, is het niet aannemelijk dat u uw vijfjarige dochter niet meenam om haar besnijdenis te verhinderen. Bijgevolg kan u niet overtuigen met betrekking tot uw vrees voor besnijdenis van uw dochter omdat u hier tegen gekant zou zijn. U stelde dat u haar niet kon meenemen omdat uw eigen situatie niet duidelijk was en u zelf ook werd geholpen door iemand (gehoorverslag, p. 14), maar deze uitleg is weinig overtuigend indien u daadwerkelijk vreest dat uw dochter door uw schoonzus zou worden besneden tijdens uw afwezigheid. Bovendien kan er bezwaarlijk bescherming worden verleend omdat u de besnijdenis vreest van uw dochter, indien uw dochter zich nog in haar land van herkomst bevindt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De door u voorgelegde foto's hebben geen enkele bewijswaarde, gezien deze door mogelijke inscenering geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De ordre de mission van UFDG, dd. 11 september 2010, vermeldt dat D.N.O. (...), présidente des femmes ressortissantes de Telemilé zich naar Telemilé moet begeven in het kader van de electorale procedure, maar dit document kan het gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot uw engagement voor de UFDG niet herstellen. Bovendien legde u geen authentieke identiteitsdocumenten neer waaruit onomstotelijk blijkt dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. De door u neergelegde kranten, Le Populaire, dd. 17 mei 2010, met foto's van de campagne en uw echtgenoot en de krant, L'Universel, dd. 2 augustus 2010, met een interview met uw echtgenoot, kunnen evenmin het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas herstellen. Bovendien, zoals hoger reeds werd vermeld, legde u geen documenten neer die uw huwelijksband met B.D. (...), zijnde de persoon die in de kranten wordt vermeld, kunnen aantonen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012).

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. Wat de identiteit van verzoekster betreft stelt de bestreden beslissing: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De door u voorgelegde foto's hebben geen enkele bewijswaarde, gezien deze door mogelijke inscenering geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De ordre de mission van UFDG, dd. 11 september 2010, vermeldt dat D (...), présidente des femmes ressortissantes de Telemilé zich naar Telemilé moet begeven in het kader van de electorale procedure, maar dit document kan het gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot uw engagement voor de UFDG niet herstellen. Bovendien legde u geen authentieke identiteitsdocumenten neer waaruit onomstotelijk blijkt dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld.”*

Ter zitting toont verzoekster de originelen van geboorteaktes en van een huwelijksakte die zij in bijlage van haar verzoekschrift als kopie reeds neergelegd heeft.

Tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal stelde verzoekster dat zij niet met haar eigen paspoort gereisd had en haar eigen paspoort evenals haar identiteitskaart thuis lag (p. 8). Ter zitting stelt verzoekster dat zij met haar eigen paspoort naar België gereisd heeft, maar dat haar begeleider dit afgenomen heeft. Zij ontkent dat haar eigen paspoort thuis zou liggen en stelt dat haar neef twee dagen geleden haar identiteitskaart in haar woning zou gevonden hebben, maar het haar nog niet heeft kunnen bezorgen.

De Raad stelt vast dat verzoekster met betrekking tot haar paspoort geen eensluidende en overtuigende verklaringen heeft afgelegd en dit document ook niet voorgelegd heeft aan de Belgische overheden. Ondanks het uitdrukkelijk motief in de bestreden beslissing legt verzoekster de originele identiteitsdocumenten waarvan zij gesteld heeft dat die bij haar thuis lagen of dat zij ermee gereisd heeft naar België niet voor. Ook haar originele identiteitskaart heeft verzoekster niet neergelegd ook al heeft ze hiervoor de nodige tijd gehad. Indien de verzoekende partij bewijsmiddelen waarover zij beschikt(e) niet voorlegt dient zij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekster bewijst haar identiteit niet. Dit ondermijnt de aannemelijkheid van haar asielrelaas zoals ook reeds gesteld in de bestreden beslissing.

De voorgelegde geboorteakte (stuk 2 bij het verzoekschrift) op naam van verzoekster is geen bewijs van identiteit, daar verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat deze akte op haar betrekking heeft.

2.2.1. Met betrekking tot haar contact met de partij van haar beweerde echtgenoot en haar werkzaamheden voor deze partij (UFDG) heeft verzoekster ook geen overtuigende verklaringen afgelegd zoals gesteld in de bestreden beslissing: *“Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u de UFDG niet heeft gecontacteerd om meer te weten te komen over uw echtgenoot, antwoordde u dit niet te weten, u zei problemen te hebben gekregen en het land te hebben verlaten (gehoorverslag, p. 13). Wanneer het Commissariaat-generaal de vraag herhaalde zei u het niet te weten (gehoorverslag, p. 13). Vervolgens zei u sinds u Conakry had verlaten en naar Kindia is gegaan, niet meer te zijn teruggekeerd naar uw woning en u zich bij uw terugkeer in Conakry verborgen hield (gehoorverslag, p. 13). Wanneer door het Commissariaat-generaal opnieuw werd opgemerkt dat u toch contact had kunnen opnemen met uw partij om meer te weten te komen over uw echtgenoot, begon u plots over uw schoonzus die uw dochter wil laten besnijden (gehoorverslag, p. 13). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u dan geen contact vanuit België heeft opgenomen met uw partij om meer te weten te komen over uw echtgenoot, zei u dit niet te hebben gedaan en niet te hebben geweten dat er een vertegenwoordiging [van uw partij] in België was (gehoorverslag, p. 13). U zei verder geen contact meer te hebben en u niet goed weet hoe u hen kan bereiken (gehoorverslag, p. 14). Voorgaande uitleg is niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand van uw partij noch in Guinée, noch in België, probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot de situatie van uw echtgenoot. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie (en deze van uw echtgenoot) en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.”*

De Raad meent dat deze motieven de aannemelijkheid van de door verzoekster aangehaalde activiteiten binnen de UFDG en haar hoedanigheid van echtgenote van een belangrijk militant in deze partij ondermijnt. Ter zitting legt verzoekster een lidkaart van de UFDG neer afdeling Benelux van 2009 wat ook strijdig is met het feit dat zij niet op de hoogte zou zijn dat er in België een afdeling van de UFDG was.

Wat de brieven van de UFDG betreft (stukken 5 tot 8 bij het verzoekschrift) wijst de Raad erop dat getuigschriften van een politieke beweging op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

De voorgelegde krantenartikelen (stukken 13 en 14 bij het verzoekschrift) tonen weliswaar het politiek engagement van haar beweerde echtgenoot aan, maar zijn geen bewijs van haar asielrelaas.

2.2.2. Terecht stelt de bestreden beslissing: *“Bovendien kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw engagement voor de UFDG en uw verklaring met B.D. (...), lid van het bureau exécutif en onderdirecteur van de kiescampagne in Telemilé te zijn gehuwd. U stelde lid te zijn van de UFDG sedert 18 mei 2009 (gehoorverslag, p. 5). Uw echtgenoot, was één van de oprichters van de partij (gehoorverslag, p. 9). Hij was niet alleen lid van het bureau exécutif, maar werd tevens in 2009 benoemd tot onderdirecteur van de kiescampagne in Telemilé (gehoorverslag, pp. 6 en 9). U bent zelf*

sedert januari 2010 voorzitter van de vrouwen uit Telemilé die in Conakry wonen. Er vonden tijdens de kiescampagne wekelijks vergaderingen plaats in uw woning (gehoorverslag, p. 6). In het licht van uw verklaringen over uw (en deze van uw echtgenoot) functie binnen de partij, zou er verwacht worden dat u over een degelijke en accurate kennis over uw partij zou beschikken. Dit bleek merkwaardig genoeg niet het geval te zijn. Zo zei u dat u wel over een lidkaart beschikte in Guinée, maar kon u deze niet beschrijven (gehoorverslag, p. 5). U zei verder dat in uw lokale structuur, waarvan u nota bene de voorzitter was, ongeveer twaalf vrouwen zaten, maar kon u enkel de namen van H.B. (...) en H.H. (...) noemen (gehoorverslag, p. 6). (...) Bovendien zei u zelfs in strijd met de realiteit dat deze presidentiële verkiezingen in december 2010 plaatsvonden. In werkelijkheid vond de eerste ronde van deze verkiezingen plaats op 27 juni 2010 en de tweede ronde op 7 november 2010 (zie Antwoorddocument Cedoca, dd. 11 september 2012, gui2012-136w). Het is in het geheel niet geloofwaardig dat u die actief campagne voerde voor Cellou Dalein Diallo en van wie de echtgenoot nota bene onderdirecteur van de kiescampagne was in Telemilé (gehoorverslag, p. 6), zich de (correcte) datum van de presidentiële verkiezingen niet zou kunnen herinneren, noch het resultaat dat Cellou Dalein Diallo zou hebben behaald tijdens deze verkiezingen. Verder is het bevreemdend dat u de andere verantwoordelijken van uw partij in Telemilé niet zou kennen (gehoorverslag, p. 7) en noch de chef van uw echtgenoot, noch collega's van hem kan vernoemen (gehoorverslag, p. 8). (...) Bovendien zei u aanvankelijk verkeerdelijk dat het symbool of het logo van de UFDG een paraplu zou zijn (gehoorverslag, p. 7). Slechts na de pauze zette u dit recht en zei u dat het een boom is, maar liet u hierbij de opgaande zon onvermeld (gehoorverslag, p. 8). Nochtans prijkt dit symbool eveneens op de ordre de mission, dd. 11 september 2010 die u zelf heeft overhandigd aan het Commissariaat-generaal. Ook met betrekking tot de oprichting van de partij vergist u zich schromelijk. Zo zei u verkeerdelijk dat de UFDG in november 2007 werd opgericht. In werkelijkheid gebeurde dit veel eerder (zie Antwoorddocument Cedoca, dd. 11 september 2012, gui2012-136w). Nochtans beweerde u dat uw echtgenoot één van de oprichters van de partij is, zodat er zou verwacht worden dat u hieromtrent meer accurate informatie zou kunnen verstrekken." Het feit dat verzoekster bepaalde juiste gegevens over de partij kende is hiervan geen weerlegging. Weliswaar is het niet vanzelfsprekend dat verzoekster het precieze resultaat van haar partijkandidaat zou kennen, maar de Raad meent dat verzoekster in deze niet overtuigt. Redelijkerwijze zou verzoekster die meewerkte aan de verkiezingscampagne moeten weten dat de eerste ronde van deze verkiezingen plaats hadden in juni. Als voorzitter van het lokale comité zou verzoekster meer dan twee leden van dit comité moeten kennen.

De Raad meent dat de kennis van een partij waarvan een verzoeker stelt actief lid te zijn *in concreto* getoetst moet worden, rekening houdend met de persoon, zijn opleiding en concrete activiteiten voor de partij, maar dat verzoekster in deze niet overtuigt. Bij gebrek aan bewijs van haar identiteit bewijzen de voorgelegde geboorteakten en huwelijksakte niet dat deze documenten betrekking hebben op verzoekster.

Waar verzoekster ter zitting een lidkaart van de UFDG van de Benelux federatie van 2009 voorlegt is dit geen bewijs van de door haar aangehaalde activiteiten in Guinée. Verzoekster verklaart niet op welke grond zij tijdens haar verblijf in Guinée een lidkaart van de UFDG van de Benelux federatie van 2009 kon bekomen. Dit stuk heeft geen bewijswaarde.

Daar waar verzoekster ter zitting een brief van haar zus voorlegt wijst de Raad erop dat brieven van privépersonen op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

2.2.3. Daar waar verzoekster stelt dat zij verkracht werd blijkt het ter zitting voorgelegde geneeskundig getuigschrift van 17 februari 2012 geen origineel zoals verzoekster stelt maar een kleurenkopie, zoals de verwerende partij stelt. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

2.2.4. Bij gebrek aan bewijs van haar identiteit en hoedanigheid van echtgenote van D.B., een actieve militant van de UFDG-partij, is het eerste motief betreffende de arrestatie van deze persoon op beschuldiging van betrokkenheid bij de aanval op de woning van Alpha Condé op 19 juli 2011 overtollig en de discussie over de stuk 15, 1 antwoorddocument Cedoca, dd. 4 september 2012, gui2012-130w en de verplichtingen bepaald in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* irrelevant.

2.2.5. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht door geen contact op te nemen met de leiding van het UFDG, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op



hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekster niet aannemelijk is, is dit *in casu* niet het geval.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster diverse documenten van de UFDG voorlegt. Bij gebrek aan aannemelijkheid van haar asielrelaas hebben deze documenten geen bewijswaarde. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Daar waar verzoekster artikelen neerlegt over de UFDG en de presidentsverkiezingen (bijlagen bij het verzoekschrift 16 tot 22) betreft het algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekster en geen bewijs van haar asielrelaas.

2.2.6. Daar waar verzoekster stelt dat haar moeder op 21 augustus 2012 door militairen in haar woning werd vermoord, meent de Raad dat dit bij gebrek aan aannemelijkheid van haar asielrelaas evenmin overtuigt. Dit geldt ook voor het voorgelegde overlijdensattest van haar moeder.

2.2.7. Daar waar verzoekster stelt dat zij reeds in het verleden blootgesteld was aan ernstige vervolgingsdaden en aldus de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aanklacht meent de Raad dat dit bij gebrek aan aannemelijkheid van haar asielrelaas niet relevant is.

2.2.8. Wat de foto's betreft die het bewijs zouden zijn van de overval van verzoekster en haar echtgenoot op 5 maart 2011 betreft wijst de Raad erop dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven hebben deze foto's wegens gebrek aan aannemelijkheid van haar asielrelaas evenmin bewijswaarde.

2.3. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt terecht: *“Ook met betrekking tot uw peul-afkomst kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u vreesde te worden omgebracht door de militairen, zei u (naast het feit dat u lid bent van een politieke partij) dat er racistische problemen zijn (gehoorverslag, p. 14). U zei dat de Malinké aan de macht zijn en er problemen zijn tussen de Peul en de Malinké. Wanneer u werd gevraagd over welke concrete aanwijzingen u beschikte dat de door u aangehaalde problemen in verband staan met uw peul-afkomst, zei u dat u bij aanvallen hoorde dat de mensen van de peul-stam niet van de regering houden en dat ze in het algemeen zeggen dat de mensen van de peul-stam gaan worden vermoord (gehoorverslag, p. 14). U haalde echter, in samenhang met hogervermelde vaststellingen, onvoldoende gegevens of elementen aan waaruit blijkt dat u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen louter omwille van uw peul-afkomst. Verder blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat in de nasleep van de verkiezingen van 2010 het etnisch evenwicht in Guinée enigszins verstoord is geraakt. De verschillende etnische gemeenschappen staan wantrouwig ten opzichte van elkaar. Het beleid van de huidige regering, die nochtans is samengesteld uit vertegenwoordigers van de verschillende etnische groepen, slaagt er voorlopig niet in om deze spanningen in te dammen. Uit verschillende geraadpleegde informatiebronnen blijkt echter geenszins dat personen die tot de peul-etnie behoren vervolging dienen te vrezen op basis van het louter toebehoren tot deze etnie (zie Antwoorddocument Cedoca, opgesteld op 8 november 2010 en geactualiseerd op 13 januari 2012, “Ethnies – Situation actuelle”, p. 12).”*

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier *Subject Related Briefing*

"Guinée, *Situatie op het vlak van de veiligheid*", 10 september 2012 en *Antwoorddocument Cedoca, opgesteld op 8 november 2010 en geactualiseerd op 13 januari 2012, "Ethnies – Situation actuelle"* blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

De landeninformatie dat in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij een bundel niet-geanalyseerde artikels neerlegt (stukken 16 tot 24 bij het verzoekschrift). De informatie met betrekking tot het gebrekkige politie- en juridisch systeem in Guinée is geen bewijs van het asielrelaas van verzoekster.

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

*"38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.*

*39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."*

Ook rekening houdend met de Peul etnie van verzoekster blijkt er niet dat in samenhang met de algemene veiligheidssituatie in Guinée verzoekster in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.4. Terecht stelt de bestreden beslissing: *"Tot slot kan u evenmin overtuigen met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw vijfjarige dochter, R. (...). U stelde tegen besnijdenis te zijn, gezien u zelf besneden bent en de gevolgen kent (gehoorverslag, p. 14). U zei dat uw schoonzus reeds uw dochter wou besnijden toen u zich in Guinée bevond, maar zij hiertoe geen pogingen heeft ondernomen omdat zij wist dat haar broer tegen was (gehoorverslag, p. 14). In het licht van deze beweringen, en meer bepaald gelet op uw verklaring dat u reeds in Guinée tegen besnijdenis was, is het niet aannemelijk dat u uw vijfjarige dochter niet meenam om haar besnijdenis te verhinderen. Bijgevolg kan u niet overtuigen met betrekking tot uw vrees voor besnijdenis van uw dochter omdat u hier tegen gekant zou zijn. U stelde dat u haar niet kon meenemen omdat uw eigen situatie niet duidelijk was en u zelf ook werd geholpen door iemand (gehoorverslag, p. 14), maar deze uitleg is weinig overtuigend indien u daadwerkelijk vreest dat uw dochter door uw schoonzus zou worden besneden tijdens uw afwezigheid. Bovendien kan er bezwaarlijk bescherming worden verleend omdat u de besnijdenis vreest van uw dochter, indien uw dochter zich nog in haar land van herkomst bevindt."*

De mededeling van verzoekster dat haar kinderen nog steeds bij haar zus verblijven, maar dat zij haar kinderen zo snel mogelijk naar België wil laten overkomen, is hiervan geen weerlegging.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,  
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS